Emma Davies

Kesköine pagarikoda

Kas Frankie leiab uue võimaluse olla õnnelik?

Originaali tiitel:
Emma Davies
The Midnight Bakery
2025

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on väljamõeldis. Nimed, tegelased, ettevõtted, organisatsioonid, kohad ja sündmused on autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud loominguliselt. Igasugune sarnasus tegelike inimeste (elavate või surnutega), või sündmuste ja kohtadega on juhuslik.

Tõlkinud Anneli Sihvart
Toimetanud Maria Truus
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud kirjastus Ersen

Copyright © Emma Davies, 2025. All rights reserved.
First published in the English language in 2025 by Storyfire Ltd, trading as Bookouture.
Emma Davies has asserted her right to be identified as the author of this work.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2026

R10479526
ISBN 978-9908-62-268-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest **www.ersen.ee**

Sarah'le. Selle eest, et ta on kõik need aastad usku säilitanud (ja minu „Duncton Questi" eksemplari hoidnud).

1

Frankie

Frances lasi pagariäri uksel enda taga aeglaselt sulguda ja toetus hetkeks vastu seda, et hingata sisse sooja tuttavat lõhna. See oli kutsuv, meenutades lapsepõlve pärastlõunaid, mil ta koos emaga küpsetas: rikkalik võine sai ja värskelt ahjust tulnud leiva taevalik lõhn – justkui kojutulek või vähemalt tulek sellisesse koju, millest Frances unistas. Sellisesse koju, mis tal kunagi oli olnud. Seljaga ukse poole seistes tundis ta juba, kuidas õlad lõdvestuvad. Ta oli turvaliselt kohal.

Ta avas uuesti ukse ja läks kiiresti läbi poe – mööda letist ja selle taga asuvatest riiuliridadest, mis hommikuks täidetakse müügivalmis leiva ja saiakestega, ning edasi tagumise ukse poole. Poe sagin päevavalguses, tulvil inimesi ja vestlusi, ei olnud tema jaoks, kuid siit edasi oli tema pühapaik – pagaritöökoja pulbitsev süda.

Ta libises ukse vahelt sisse, võttis mantli seljast ja riputas nagisse ning tõmbas selga eelmisel õhtul sinna riputanud tööriided. Ruum oli pime ja vaikne, vaikust rikkus vaid külmikute sumin. Ta suutis vaevu eristada suurt metallist töölauda, mis hõlmas peaaegu kogu ruumi laiuse, ja hiiglaslikke segamismasinaid, mida valgustas tagumisest aknast sisse

langev kuuvalgus. Kuid ta suutis ruumis liikuda niisama kindlalt, nagu valitseks seal päevavalgus – ta tundis siin kõike niisama hästi kui tedretähne oma ninal. Alles siis, kui ta oli ees ootavaks ööks valmis, vajutas ta lülitit seinal, vaadates, kuidas laevalgustid aeglaselt süttisid.

Kella kaks kolmekümneks hommikul oli Frances olnud pagaritöökojas juba üle kolme tunni ja hoolimata kellaajast polnud ta veel isegi poolt oma vahetusest läbinud. Ta oli saanud valmis esimesed leivapartiid, mis nõudsid kõige rohkem aega, ja segas nüüd tainast kaneelirullide jaoks. Isegi pärast kogu siin töötatud aega ei olnud tal nende magusast lõhnast ikka veel küllalt, ja mõte sellest, kuidas täidis seguneb võiga ja voolab tainakihtide vahelt välja, pani tal suu vett jooksma. Ja kõhu korisema. Frankie naeratas kiirelt kella vaadates: ta oli täpselt graafikus.

Öösel kulges aeg teisiti ning Francesele meeldis tundide rahulik ja aeglane möödumine, ülesannete rütmiline iseloom, mis andis mõistusele võimaluse käigud välja lülitada ja vabalt ringi tiirutada. Oli hämmastav, millised mõtted talle sel ajal pähe tulid. Ja tema nimi oli vaid üks neist asjadest, mille üle ta öösel meeleldi mõtiskles. Frances Nightingale…

Suurema osa oma varasemast elust polnud ta sellele mõelnud, kuidas ta end oma nime suhtes tundis. Õnnelik lapsepõlv muutus sama õnnelikuks täiskasvanueaks, kogu elu oli veel ees, tulvil võimalusi. Kõik muutus alles palju hiljem. Viiekümneseks saades avastas Frances, et ta vaatab oma elule rohkem tagasi kui ettepoole. Ta loendas kõiki inimesi, kes olid tema elus tulnud ja läinud. Ta vaatas peeglisse ja mõistis, et ei tea enam, kes ta on. Ja ta mõistis, et viis, kuidas Robert tema nime ütles, ajas ta kuklakarvad turri. Jälle Nightingale'iks saamine oli lihtne – ta oli alati olnud üks neist –, kuid nimega Frances olid teistsugused lood. Frances pidi kaduma. Enne kui oleks liiga hilja. Enne kui temast endast oleks alles jäänud nii vähe, et ta kaoks täielikult. Aga kelleks saada…?

Mäss oli alanud ja selle pisikesed võrsed olid juurdunud niisuguse visadusega, mis teda üllatas. Tal oli tunne, et ta võiks olla midagi muud,

midagi metsikumat, muretumat, *keegi* metsikum… Nüüd, kui ta *tohtis* ise oma nime valida, tahtis ta, et see oleks Frankie.

See oli nimi niisuguse inimese jaoks, kelleks ta tahaks saada. Kellegi optimistliku, õnneliku, isegi ekstravertse jaoks. Ainus asi, milles ta polnud kindel, oli see, kas niisugune nimi talle sobiks või mitte. Kas Frankie oli sobiv nimi kellegi jaoks, kes oli viiekümnendate keskel? Ta ei teadnud. Võib-olla küll, kui ta mõned asjad muudaks. Aga praegu oli ta ikka veel täiesti Frances ja ta ei olnud kindel, kui kaua võtab aega, enne kui Frankie täielikult esile kerkib – kui ta üldse kunagi esile kerkib. Talle meeldis mõelda Frankiest kui ilusast liblikast, kes võitleb valguse poole, vabanedes oma kõva ja tugeva kooriku pimedusest, aga kui ta kord vaba *on*, oh, kuidas ta siis lendaks…

Ahjutaimeri piiksatus tõmbas ta äkitselt unistustest välja. Ta oli graafikus, kuid teha oli veel palju ja ta ei julgenud ajast maha jääda. Teistele ei pruugi tema töö eriti tähtis tunduda, kuid talle tähendas see kõike – see oli tema eluliin.

Ta oli pagaritöökojas töötanud peaaegu poolteist aastat. See oli väike koht veidi eemal kesklinnast, kus oli veel palju vanu hooneid, ja kuigi Duggani äri torkas neist kõigist kõige vähem silma, meeldis Frankiele siiski, et ükski hoone ei olnud teise sarnane. Poodide lihtsatele klaasakendele lisaks oli siin nii palju vaadata, kuid seda vaid siis, kui vaatasid üles akende kohal asuvatele kaunistatud kivikaartele, sakilistele katuseservadele, kus troonisid korstnad ja dekoratiivsed balustraadid, ning isegi kivikuulidele, mis seisid kõrgel nikerdatud alustel. Ja oma pisikesest korterist, mis asus kõrgel pagaritöökoja kohal, oli tal õnn neid vaateid iga päev näha. Või pigem iga öö, sest just siis meeldis talle välja vaadata – taevasse, mis oli pimedusse mähkunud ja tähtedega kaetud, ning vaiksetele tänavatele, kus valgus kogunes munakividele ja peegeldus akendest.

Ja enamasti nägi ta kõiges üksindust. Mitte tingimata üksildust, vaid üksikut naist, kes imetas oma last tänava ülemises otsas asuvas majas; meest, kes istus igal õhtul üksi kirjutuslaua taga; kaugete majade

hämaralt kumavaid tulesid akendes, mille taga ei saadud und; või kõnniteel magavaid inimesi, kes lihtsalt püüdsid öö kuidagi üle elada. Need olid asjad, mida enamik inimesi kunagi ei näinud.

Ka tema oli need varem märkamata jätnud – kui ta päeval töötas ja öösel magas –, kuid nüüd, kui öö oli tema aeg, olid ta silmad avanenud ja ta nägi asju teisiti. Või ehk oli asi lihtsalt selles, et pimeduses oli kergem näha. Tema arvates oli päev mõeldud tegevuseks, ringi tormamiseks, ja kogu selles müras oli kerge ennast kaotada. Inimesed kadusid, päev peitis nad ära. See mattis nad kõigi nende asjade alla, mille üle tuli mõelda, ja kõigi nende asjade alla, mida tuli teha. Kui nii palju muud toimub, kuidas sa siis üldse saaksid kõike näha? Öösel oli kõik teisiti. Maailm oli vaikne, liikumatu, ja päeval nähtamatuks jäänut oli nüüd palju kergem märgata. Kõlab imelikult, eks? Kuidas saaks öösel asju selgemini näha? Frankie arvas varem, et päevase valguse eredad värvid peaksid kõike paremini esile tooma, kuid tegelikult see polnud nii – need lihtsalt lisasid müra juurde.

Igatahes polnud sellel mingit tähtsust. Kõik teised magasid, nii et isegi kui Frankiel oleks midagi öelda olnud, kes oleks teda kuulama tulnud? Ja tegelikult meeldis talle öö. Ta võis vabalt mõelda, mida iganes tahtis, ja kui ta tööga valmis sai, võis ta koju voodisse minna just siis, kui teised oma kodudest lahkusid. Ta sai maha magada kogu päeva müra ja segaduse. Ta igatses päikest, aga see oli ka kõik. Kui oled millestki piisavalt kauaks loobunud, siis mõne aja pärast unustad selle. Ja Frankie elus oli palju asju, mille unustamiseks ta oleks teinud mida iganes.

2

Beth

Beth ei suutnud meenutada aega, mil ta poleks olnud väsinud. Mitte lihtsalt veidi väsinud, vaid sellises luid tuimastavas, meelt põletavas väsimuses, mis jälitas iga liigutust. See oli vaid üks neist asjadest, mis tema elus pärast õnnetust oli muutunud.

Oli keskpäev, nii et Jack oli nüüdseks juba hommikusöögi söönud ja ilmselt ka nõusid pesema hakanud, kuid veel üks asi, mida ta kindlasti teinud oli, oli kohvimasina sisselülitamine Bethi jaoks. Ta tõstis pea padjalt, tõepoolest, see lõhn oli nagu sireenilaul, mis tõmbas tema keha enda poole, justkui oleks ta ulmejuttudest tuntud energiakiire võimusse jäänud. Ta viskas teki kõrvale ja libistas jalad sussidesse. Oli aeg liikuma hakata.

Kui ta kööki sisenes, luges Jack ajalehte, kahtlemata ikka veel ristsõnaga maadeldes. Ta tegi seda enamasti igal hommikul, oodates, kuni naine üles tõuseb. Ratastool takistas naist Jacki kallistamast niiviisi, nagu ta oleks tahtnud, kuid ta lähenes mehele selja tagant ja tegi seda, mida ta alati tegi – libistas käed mehe kaela ümber ja toetas pea tema õlale. Tema huuled puudutasid sooja nahapinda T-särgi krae kohal, mis oli üks tema lemmikkohti.

„Tere hommikust," sosistas ta, jättes pea hetkeks sellesse asendisse. Ta tundis, kuidas Jack naeratas, vastuseks surus mees oma pea tema oma vastu.

„Tere hommikust," ütles ta. „Sa jõudsid just õigel ajal, kolmas püstrida on tapvalt keeruline."

Beth piilus üle tema õla ajalehte. *Kuulmispuudega lendur, anagr.*, luges ta. *Üheksa tähte*. Ta vaatas lehekülge. „Ei suuda," ütles ta. „Ma vajan kõigepealt kohvi."

Ta astus tagasi, et Jack saaks oma tooli pöörata ja läbi köögi manööverdada. „Tuleb kohe," ütles ta. „Kuigi pakis oli napilt kohvi, nii et see ei pruugi olla nii kange, nagu sa soovid."

„Vabandust, minu süü," ütles Beth, järgnedes talle, et võtta kapist uus kohvipakk, milleni Jack enam ei ulatunud. Ta pani selle kohvimasina kõrvale, et pakk oleks hiljem valmis. Jack ei öelnud midagi, kuigi Beth kahtlustas, et ta oleks tahtnud öelda. Ühel päeval võivad nad ehk lubada endale köögi ümberehitamist, kuid see oli kaugel tulevikus. Alakorruse ümberehitamine, et luua Jackile kasutatavaid ruume, oli võtnud kogu nende raha ja isegi osa sellest, mida neil polnud, nii et praegu oli Bethi ülesanne ette aimata, mida Jack võiks vajada – või tahta –, kui ta ise magas või tööl oli. Ta istus laua taha, et abikaasa saaks talle ikkagi kohvi tuua, nagu oli kavatsenud. See oli väike rituaal, vaid üks paljudest, mida nad alati oma päeva sisse mahutasid, kuid nagu paljud asjad nende praeguses elus, nii oli seegi palju tähtsam, kui selle lihtsusest võinuks oletada.

Hingates sisse tassist tõusvat lõhnavat auru, ohkas Beth ootusest. „Nii, mis täna päevakavas on?" küsis ta. „Kas tahad raamatukokku minna?"

Abikaasa näole langes vari. „Võib-olla. Pole kindel, kas asi on tõesti seda väärt."